

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. V. De transfusione peccati originalis in omnes homines.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

esse, ut puniatur reus ob crimina, quæ commisit ipse: sed quæ æquitas, puniri nos ob peccatum, cui nullum unquam præbuimus annutum? nonne sanæ adversatur menti, & omnis juris naturalis subvertit regulas, asserere, peccatum primi hominis tot personas reddisse eidem obnoxias, quæ illius nullam habere potuerint partem, eò quòd id nun-

quam cognoverint, imò nec unquam in mundum venerint, nisi pluribus, quàm quinquaginta sæculis jam revolutis, postquam illud exinde prodiit? verum est, respondet Ecclesiasticus, hoc est mysterium, quod sola fides pro certo docet, ratio tamen humana aliquantisper ex eo cognoscere potest: ausculta me bene, & videbis.

ARGUMENTUM.

De transfusione peccati originalis in omnes homines.

ARTICULUS V.

Quare perdidimus gratiam innocentiam in Adamo?

OMnes prerogativæ, quas concesserat DEus homini in statu gratiæ & justitiæ originalis, erant dona supernaturalia & favores gratuiti, qui nullatenus debebantur conditioni ipsius naturali. Ecce! quare non acceperat illas velut necessarias suæque annexas essentiæ, & velut dona irrevocabilia: sed DEus largitus est illas cum hac conditione, ut, si fidelis permanferit in obedientia, quam debet legi Creatoris sui, conservaret omnes hos parvos thesauros tum pro seipso, tum pro suis filiis.

Justum est, si filios patris facinorosi privari honore intuitu patris sui.

Educaverat Princeps quidam hominem è facie populi, nobilitaverat ipsum, eligens sibi ipsum velut familiarem ac intimum, accumulaverat illum honoribus, dignitatibus, divitiis, potentiis, &

omnis generis favoribus: ingratum se is exhibet eò usque, ut rebellet, & arma capeßat adversus suum supremum Principem & benefactorem: exiit ergo nobilitate, honoribus, potentiâ, & omnibus, quibus locupletatus fuerat, dignitatibus, exspoliatur bonis suis, læsæ majestatis declaratur reus, & tandem infamis ac proscriptus denuntiatur. Nonne justum hoc sit & consentaneum æquitati, filii ipsius incurrunt quoque calamitatem patris, spoliantur & ipsi honore, nobilitate, bonis, favore principis, eò quòd hæc omnia perdant in persona patris sui: pœna hæc, quæ extendit se à patre facinoroso usque ad filios, qui facinoris rei non sunt, nonne conformis sit justitiæ? & si pater ipsorum fieret

C 3

man-

mancipium, illique, qui nascerentur ex eo, juxta exigentiam conditionis naturalis, sua privarentur libertate, & velut mancipia tractarentur, an merito de hoc possent conqueri? jam sic se habet: DEus est princeps, qui postquam extraxit primum hominem è fundo nihili, quod quasi fax est populi, volens ipsum sibi facere familiarem ac intimum, omnibus eum ditavit favoribus, locupletavit muneribus, quæ perfectam ipsius in statu innocentiae constituere poterant felicitatem: rebellionem cieret ingratiſſimus adversus Creatorem suum, benefactorem suum; & in instanti exspoliatur omnibus suis honoribus, exuitur omnibus suis divitiis, ac facultatibus. Quis dicere audeat, poenam hanc non fore æquissimam? & nos, qui miserandi sumus filii miserabilissimi hujus patris, pessimâ ipsius involvimur sorte, id exigente conditione nativitatis nostræ, & denudati gratiâ ingredimur mundum.

Tolerandum, reposuit prudenter admodum hic homo, tolerandum est, quod exspoliamur gratiâ principis, & bonis exuamur, quibus favor ipsius & benignitas locupletaverat patrem:

Quare participes sumus sed saltem filii non censendi sunt non solum rei læsæ majestatis, sicut pater miseræ, sed ipsorum, teneantur quidem miseriam, sed non ejusdem criminis, Adami?

utque involvantur poenâ, impleandi non sunt facinore patris; dicitur autem nobis, non solum privari nos omnibus gratiis, & omnibus favoribus supernaturalibus, sed nasci nos quoque reos læsæ majestatis divinæ, eò quod nati sumus ex Adam filii; an igitur rei sumus omnium criminum, quæ in tota sua commiserat vita?

Non, respondit Ecclesiasticus, rei duntaxat sumus primæ ipsius inobedientiæ, & non omnium aliarum, quas committere potuit toto decursu vitæ suæ. Ratio est, quod magna faciendâ sit differentia inter Adamum adhuc constitutum in gloria primæ suæ innocentiae, & eundem post turpem ipsius in culpam lapsum; in primo suo statu erat homo velut universalis, & procurator totius naturæ humanæ, DEus autem, qui aspiciebat in primo hoc homine omnes filios ex ipso nascituros, imposuerat ipsis omnibus legem, qua prohibuit illis, ne manducarent è certo quodam fructu; insuper decreverat, quod id, quod unus is fecerit, æstimandum sit factum in ipso ab omnibus cæteris; eramus namque virtualiter omnes in ipsius persona, sicut omnia frumenta camporum inclusa sunt in virtute alicujus grani; cum DEus voluerit, ut tota hominum species egrederetur ex primo hoc homi-

ne:

Ag. 7.

Quare no
articipen
isi prim
untaxat
awm Ad

Act. 7.

ne: *Fecit ex uno omne genus humanum habitare super terram*: sic eramus omnes inclusi in ipso, & rebelles fuimus omnes DEO in persona ipsius; contigit igitur, ut tota natura humana in ipso solo unita, corrumpereetur, & in ipsius persona evaderet rea, & crimini obnoxia. An mirandum ergo sit, si cum tractu sæculorum omnibus hominibus communicata, cum ipsa etiam corruptione sua, & cum crimine suo se extendat ad illos? sicut est substantia ipfius, quam nos recipimus, & ille ipse est, qui se reproducit, quique vivit in nobis; sic ipse etiam est, qui peccat in nobis, eò quòd nos rei & criminosi non sumus, nisi quia nascimur ex illo, velut ex prima origine totius naturæ humanæ.

Sed post primum suum in culpam lapsum, alium amplexatus est statum; non amplius aspi-ciendus est, nisi homo particula-ris, actiones ipfius; sunt persona-les, & omnia alia peccata, quæ committebat post hæc, non im-putabantur nisi ipsi soli; filii ipfius non erant illis obnoxii, sed complices solummodò reputan-tur peccati primi, quod ipse com-misit tum pro se, tum pro illis.

Res stupenda, quòd ira DEI tam constanti semper odiò pro-sequatur primum hoc peccatum, ut non cesset adhuc continuò punire illud in omnem sæculo-

rum defluxum. Quando sacra Scriptura nobis asserit, nasci nos omnes filios iræ, idem est, ac nos naci filios Adam, quasi primus hic peccator semper esset obje-ctum iræ DEI: ipsum nunquam non divina justitia castigat in nobis: quid enim nos fecimus ex propria nostra voluntate, & de quo rei ac culpabiles sumus in particulari nostra persona, dum prodimus è sinu matrum nostrarum? sed DEUS aspicit adhuc prævaricatorem patrem in persona filii sui, qui est ima-go ipfius; & ut ulciscatur se sem-per de Archetypo in suo ectypo, condemnat id semper ad mor-tem ab ipso instanti, quo incipit vivere: *Morte morieris. Vel si ipsi concedit aliquos dies vitæ super terram, hoc non est, nisi ea ratione, qua justitia humana concedit facinorosis aliquantulâ morâ vitam, & differt per ali-quot horas mortem, ut diutur-niora tolerare illos faciat tor-menta,*

O si quis videret unico solo intuitu omnes calamitates præ-paratas alicui filio Adæ, ipsi om-ninò inevitabiles! Infelix il-lilius patris filii, qui rebellare ali-quando es ausus contra Creato-rem tuum, quid agis? quid pa-teris in vita humana? jam deti-neris captivus, manus pedesque ligatus in obscurissimo ergastu-lo, antequam scias, an sis vel non sis:

Semper est Adam, quem castigat DEUS in filio suis,

Horrendæ ca-lamitates, qui-bus DEUS pun-it eos, qui nascuntur filii Adæ,

Quare non participemus, nisi primum iustaxat pec-atum Adæ.

sis: egrederis indè lachrymanti-
bùs oculis & ore plangente;
quamprimùm ingrederis mun-
dum, obvios jam habes dolores,
tristitias, infirmitates, expectan-
tes te, ut affligant te, & fermè tot
persecutores, quot numerat or-
bis creaturas. Quid fecisti, ut
habearis ita? quodnam est sce-
lus tuum? nisi quòd natus sis
filius Adæ.

Tolerabis famem & sitim, fri-
gus & calorem, ignorantiam, timo-
rem, miserias paupertatis; plu-
risque subiectus eris creaturis,
quibuscum non pro tuo dispo-
nes arbitrio; sed à quibus, quod
non volueris, sufferre cogeris;
millies millenæ cruces tibi sunt
preparatæ, quas, invito te, inve-
nies ubique: haud aliter, quàm
si reus fugitivus ad omnem pas-
sum incurreret in satellites, quos
suus in omnem terram emisisset
iudex ad se torquendum.

Eris ipse tibi maximus tuus
inimicus; circumferes in ipso sinu
tuo persecutores tuos, qui non
relinquent tibi pacem tecum ipso;
experieris inclinationem quasi
continuum ad malum; importu-
nam hanc concupiscentiam, quæ
plurimorum origo est crimi-
num, quæ mala sunt infinita,
quorùmque unicum solum, si id
committas, majus est malum,
quod conciliabis tibi ipsi, quàm
cætera omnia mala, quibùs affi-
cere te possunt omnes simul
creaturæ.

Quàm infelix & misera est tua
conditio! nam postquam natus
es reus peccati, quod non com-
misisti, reum adhuc te reddes cri-
minum multorum, quæ ipsemet
committes; ulcisci debebis hæc
de te ipso rigidis pœnitentiæ
operibùs; & his omnibùs à te &
in te abundè toleraris, securus
non eris de obtenta eorundem
indulgentia: morieris tandem
velut reus in tormentis vel do-
loribus morbi cujusdam natura-
lis, aut mortis violentæ: & post
hæc omnia certus non es, quid
cum tua futurum sit anima; nisi
quòd probe noveris, ipsam, cum
sit immortalis, expectare æterni-
tatem post hanc vitam: sed ne-
scis, an futura hæc sit æternitas
beata; vel an toleratura sit in æ-
ternum infelicitis tormenta æter-
nitatis. O deplorandam con-
ditionem filiorum Adæ! quan-
do hic foret quispiam princeps,
& omnium nobilissimus homi-
num, omnes hæc miserias, in-
separabiles nativitatis suæ nan-
ciscetur comites.

Homo noster, totus in stupo-
rem actus, audiendo longam
hanc calamitatum seriem, qui-
bus haud difficulter adhibebat
fidem, eò quòd pleræque illarum
in seipso jam fuerat expertus,
benè cognovit, effectus tam ma-
los oriri non posse, nisi à causa
pessima, necessariòque fatendum
esse, participare nos omnes ex
pecca-

Peccatu
ginale r
forma c
dam fu
tialis.

peccato protoparentis nostri. Sed non comprehendebat, quid esse possit peccatum hoc originale, nec quâ ratione transeat à patre in filios? hinc propo-

suit nobis desuper plures quaestiones sat curiosus, quibus doctus & pius Ecclesiasticus plenè satisfecit, uti percipies.

ARGUMENTUM.

In quo consistat peccatum originale, quod nascendo nobiscum afferimus.

ARTICULUS VI.

Peccatum originale non est forma quaedam substantialis.

Dic ergò mihi, petiit hic homo, cujus naturæ sit hoc peccatum, quod nos non fecimus, sed quod factum in nobis comperimus, abs eo, quòd de ipso cogitaverimus unquam? estne forma substantialis, quæ penetret, vel quasi circumcingat nostram animam, ad deformandam ipsam, vel inducendum ipsi abominandam similitudinem diaboli, postquam Deus Creator noster nos efformaverat ad pulchritudinem similitudinis suæ divinæ, ut, cum antea fuerimus objectum amoris ipsius, jam objectum fiamus ipsius odii? non, respondit Ecclesiasticus, peccatum originale non est forma quædam substantialis, licet effectus sit deformitatis cujusdam realis, quæ plurimum immutet in anima nostra pulchritudinem similitudinis DEI; sed non est nisi defectus quidam, inordinatio & privatio, ac purum nihilum, cui involvimur, dum nascimur, pejus, quàm nihilum en-

tis, è quo Creator nos traxit, dum nasci nos fecit: ita, ut, dum pater meus cœlestis me trahit è nihilo, pater meus terrestris me immergat in aliud; & ab ipso instanti, quo esse incipio, incipiam esse nihil.

Et quid, reponit alter? estne ergò peccatum originale importuna hæc concupiscentia, naturalis hæc inclinatio ad peccatum, quam experimur in nobis ipsis, quæque semper constringit nos in certa quadam dispositione ita opposita DEO, ut nonnisi factâ nobis vi feramur ad bonum, dum tam facile nos rapi permittimus ad malum ab inclinatione? non, dicit Ecclesiasticus, peccatum originale non est ipsa concupiscentia: disi quidem potest, ipsam esse funestum quendam effectum, & deplorandam consequentiam; sed non ipsummet peccatum: & ratio hujus est evidens; siquidem peccatum originale tollitur à nobis per sacram Baptisma, cum tamen videamus

D

deamus